

ಎಳೆಯರ ಅಂಗಳ

ವಿಜಯಕುಮಾರಿ

ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಮಾನವ

■ ಗೀತಾ ಎಸ್. ಭಟ್, ಶಿರಾಲಿ

ಬಂಕಾಪುರದಲ್ಲಿ ಬರಮಯ್ಯನೆಂಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿದ್ದ. ಆತ ಆಕಳು, ನಾಯಿ, ಕುರಿಗಳನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದ. ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬ ಊಟ ಕೊಟ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ. ಆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಆತ್ಮೀಯ ಸ್ನೇಹಿತರಂತೆ ಅನ್ನೋನ್ನವಾಗಿದ್ದವು. ಹೀಗೆ ಕೆಲ ವರ್ಷಗಳುರುಳಿದವು.

ಆಕಳು ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದರಂತೆ ನಾಲ್ಕೈದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಕರುಗಳಿಗೆ ಜನ್ಮನೀಡಿತು. ಕುರಿ ಸಹ ಹತ್ತಾರು ಮರಿಗಳಿಗೆ ಜನ್ಮನೀಡಿತು. ರೈತ ಆಕಳು ಮತ್ತು ಕುರಿಗಳ ಹಾಲು ಕರೆದು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಉಳಿದದ್ದನ್ನು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ. ಆಕಳ ಸಗಣೆಯಿಂದ ಗೊಬ್ಬರ ತಯಾರಿಸಿ ತನ್ನ ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ಇದರಿಂದ ಅಬ್ಬರದ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆದು ಆತ ಧನಿಕನಾದ. ನಾಯಿ ನಿಯತನಿಂದ ಕಳ್ಳಕಾಕರು ಬರದಂತೆ ಅನ್ನ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಬರದಂತೆ ಅವರ ಹೊಲಮನೆಗಳನ್ನು ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಹೀಗಿರಲು ನಾಯಿಗೆ ವಯಸ್ಸಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಲು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಕಣ್ಣು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಕಾಣದಂತಾಯಿತು. ಸೊರಗತೊಡಗಿತು. ಆಗ ರೈತ ನಾಯಿಯನ್ನು ಅಸಡ್ಡೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಊಟ ತಿಂಡಿ ಹಾಕದೆ ಹೊರಗೋಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ದಣಿಯ ನೆನಪಾಗಿ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದರೂ ಗೇಟಿನಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿ,

ಆ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ನಾಯಿಯನ್ನು ತಂದು ಸಾಕಲಾರಂಭಿಸಿದ.

ಕುರಿ ಮತ್ತು ಆಕಳು ಹೊರಗೆ ಹುಲ್ಲು ಮೇಯಲು ಹೋದಾಗ ಮುದಿನಾಯಿ 'ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನ ಒಳ್ಳೆಯವನಲ್ಲ, ಆತ ನನ್ನನ್ನು ಹೊರಗಟ್ಟಿದಂತೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಟುಕನಿಗೆ ಮಾರುತ್ತಾನೆ.. ನೋಡುತ್ತಿರಿ' ಎಂದಿತು. ಆಗ ಕುರಿ ಮತ್ತು ಆಕಳುಗಳು ನಾಯಿಯ ಮಾತಿಗೆ ವಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದವು.

'ನಿನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಾವು ನಂಬಲಾರೆವು. ಆತ ನಮ್ಮನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಎಲ್ಲವೂ ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿವೆ. ಆಗಾಗ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕರಿಸಿ ನಮಗೆ ಕಾಯಿಲೆ ಬರದಂತೆ ಔಷಧಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹೊಲಕ್ಕೆ, ಮನೆಗೆ ಕಳ್ಳಕಾಕರು ಬಂದರೆ ನಿನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಕಾಣಿಸೋದಿಲ್ಲಲ್ಲಾ ಹಾಗಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಯಿಯನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ ಹೊರತು ದಣಿ ಕಟುಕನಲ್ಲ' ಎಂದವು.

'ನಿಮಗಿನ್ನೂ ಮಾನವನ ಸ್ವಾರ್ಥ, ದುರಾಸೆಯ ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನೀವು ತುಂಬಾ ಮುಗ್ಧರು' ಎಂದಿತು ನಾಯಿ. ನಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದ ಕುರಿ ಮತ್ತು ಆಕಳು ಬರಮಯ್ಯನ ಹಟ್ಟಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದವು. ಒಂದು ದಿನ ಒಬ್ಬ ಜೈನುಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಸಾಬ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. 'ಕೊಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕುರಿ ಮತ್ತು ಆಕಳು ತುಂಬಾ ಪೊಗದವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಡೂಟ ಎಂದು ಹೇಳಿದ. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ನಾನು ಪುನಹ ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮರಿಗಳನ್ನು

ದಷ್ಟಪುಷ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆಸಿ. ಒಳ್ಳೆಯ ರೇಟು ಸಿಗುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಹೇಳಿದವನೇ ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾವಿರ ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಬಂದ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುರಿ ಮತ್ತು ಆಕಳನ್ನು ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟ. ಇವಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಅಯೋಮಯವಾಗಿತ್ತು.

'ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರೀತಿಸಿದ ಯಜಮಾನ ನಮ್ಮನ್ನು ಹೀಗೆ ಮಾರುತ್ತಾನೆಂದರೆ ಅವನಂತೆ ಕಟುಕನಿರಬೇಕು.. ಮನುಷ್ಯನಷ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಈ ಭೂಮಿಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿರಲಾರ. ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಸಾಕಿದ್ದನಷ್ಟೇ. ನಮ್ಮ ನಿಸ್ವಾರ್ಥದ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಇಂತಹ ಉಡುಗೊರೆನಾ..? ನಾಯಿಯ ಮಾತು ನಿಜ. ನಮ್ಮನ್ನು ಹಾಲು, ಸಗಣೆ, ಉಣ್ಣೆ, ಬೆಣ್ಣೆ, ತುಪ್ಪ, ಮೊಸರು, ಗೊಬ್ಬರಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಹಣಕ್ಕೆ ಮಾರುತ್ತಾರಲ್ಲಾ.. ನಮ್ಮನ್ನು ಕಡಿಯುವವರಿಗಿಂತ ಮಾರುವವವರೇ ಪರಮ ಕಟುಕರು'.

ಕುರಿ ಮತ್ತು ಆಕಳು ಮನದಲ್ಲೇ ಬರಮಯ್ಯನನ್ನು ನೆನೆದು 'ನಾವು ಸಾಯುವಾಗಲೂ ನಿನಗೆ ಕೇಡು ಬಯಸಲ್ಲ, ಯಾಕೆಂದರೆ ನಿನ್ನ ಉಪ್ಪಿನ ಋಣ ನಮ್ಮಮೇಲಿದೆ. ನಿನಗೆ ಒಳಿತಾಗಲಿ' ಎಂದವು

ಕೊನೆಗೂ ಕಸಾಯಿಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ಆಕಳು ಮತ್ತು ಕುರಿ ಬಲಿಪಶುಗಳಾದವು. ಬರಮಯ್ಯನ ಸ್ವಾರ್ಥದ ಪ್ರೀತಿಗಿಂತ ಆತ ಸಾಕಿದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಪ್ರೀತಿಯೇ ಮಿಗಿಲೆಂಬುದು ಸಾಬೀತಾಯಿತು.